

OŠKLIVÝ KONEC
HEZKÉHO ZAČÁTKU

Jana Javorská

Jana Javorská

**OŠKLIVÝ KONEC HEZKÉHO
ZAČÁTKU**

Copyright:

Autorka: Jana Javorská

Fotka na obálce: Vasiliy Koval

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-29-6 (ePub)

978-80-87976-30-2 (mobipocket)

978-80-87976-31-9 (pdf)

KAPITOLA 1.

Sedím v autě před naším domem a přemýšlím, zda mám vůbec vystoupit a jít domů, nebo se sebrat a na věky zmizet někam daleko. Vím, že mě zase sledoval. Každý můj krok monitoruje jako agent StB disidenta.

Čeká mě hodinový výslech, proč jsem zrovna dneska musela jet na návštěvu ke kamarádce, co jsme si říkaly, v kolik jsem odjela, zda jsem se někde stavěla a proč jsem raději nezůstala s ním doma. Dohání mě k šílenství svým věčným stihomamem.

Přestože jsem svoji návštěvu avizovala měsíc dopředu, nevyhnula jsem se tomu, že se za mnou vydal a musel zkontrolovat, zda jsem opravdu tam, kde jsem předem hlásila. A to ještě neváhal telefonicky zjistit, zda jsem opravdu u kamarádky. Minimálně třikrát jí během těch dvou hodin, jež jsem měla vymezeny na návštěvu, zavolal a chtěl mě k telefonu kvůli nějaké stupiditě. Přitom seděl v autě před domem a hlídal, jestli do domu nejde ještě někdo jiný, koho bych tam snad mohla potkat.

Nevím, jak dlouho jsem schopna tento psychický nátlak snášet. Ještě, že už je syn dospělý. Jednoho dne se sbalím a uteču.

Nikola zkontrolovala ve zpětném zrcátku svůj make-up. Přičísala si svoji blond'atou hřívu a vystoupila z auta. Na svých 43 let vypadala úchvatně. Měla štíhlé tělo a dlouhé nohy, za které by se nemusela stydět žádná modelka.

S nechutí odemkla domovní dveře a stoupala po schodech do třetího patra jejich malého paneláčku uprostřed vesnice. Odložila si v šatně, opatrně nakoukla do obývacího pokoje a pozdravila.

Její manžel Radek seděl na gauči a s láhví piva v ruce sledoval televizi. Košili měl rozepnutou až k pupku, který mu vylézal přes montérky. Na postupující pleši se blyštělo několik kapek potu, jak spěchal rychle po schodech, aby byl doma dřív než Nikola. Zřejmě byl s výsledkem sledování spokojen, neboť se kupodivu dnešní výslech nekonal.

Nikola si v duchu oddychla a s otázkou, zda chce ohřát večeři nebo zda už jedl, odešla do kuchyně. Když se nedočkala odpovědi, vrátila se do obýváku a zeptala se znovu. Na manželovo „Hmm,“ už začínala být alergická. Raději se tedy zeptala znovu, jak to bylo myšleno.

„Ohřej mi to.“ Houkl bez zájmu a dál nespouštěl oči z televize.

Nejraději by mu do jídla naplivala. Chová se k ní, jako kdyby byla jen obyčejná služka a ne vysokoškolsky vzdělaná inženýrka. Možná zrovna to bude důvodem jeho změny chování v poslední době. Dokud ještě dálkově studovala a neměla titul, bylo vše v pohodě a choval se k ní jako k sobě rovné, ale v momentě, kdy odpromovala, se z něho stal necitelný tyran. Stále ji za něco peskuje a hledá chyby tam, kde nejsou. Když dodělávala poslední rok, bylo mu jedno, že je všude nepořádek a že nemá vyžehlené montérky. Dokonce i k večeři mu stačil jen chléb s máslem a pár koleček salámu.

Najednou vyžaduje každý den teplé večeře a byt jako ze škatulky, přestože dobře ví, že Nikola chodí z práce později než on a to ještě musí při cestě nakoupit.

Přes to všechno ho stále miluje. Jakýkoli pokus o konverzaci na téma manželství Radek odmítá. Prý si na něm jenom hledá mouchy, aby si mohla hledat místo něho náhradu. Není jí dost dobrý, když je jenom obyčejný elektrikář.

Ovšem na podobné výjevy už je alergická. Nemá už sílu, dokola se s ním dohadovat a přesvědčovat ho, že se na jejich vztahu z její strany nic nezměnilo. Zřejmě mu to dělá dobře, když mu to omílá pořád dokola a vypočítává všechny jeho dobré vlastnosti, kvůli kterým by ho přeci nikdy nemohla opustit.

Ted', když konečně dokončila školu a má zaměstnání, které ji baví, a konečně má i vyšší příjem, takže si mohou dovolit každý rok dovolenou v zahraničí, nemá chuť ji trávit zrovna s ním. Aby jí počítal, kolik dnes snědla zmrzlin a

kolikrát si dala na ulici pizzu, či výčitky kvůli vstupnému. Přeci si nemohou dovolit takový luxus, jako je jít do galerie nebo do muzea, to je jen zbytečné mrhání peněz.

Nejraději by odjela někam k moři a sama. Mít dva týdny dovolené a klid. Představa, že by si mohla dělat, cokoli by se jí zlíbilo, jí vykouzlila na tváři úsměv. Určitě na tom bude muset zapracovat. I když je téměř jisté, že po návratu by ji čekal okamžitý rozvod. Pro tentokrát to hodila za hlavu. Tak ať, ale představa je to úžasná.

„Prosím tě, můžeš mi říct, čemu se tak blbě usmíváš?“ přistihl ji při hříšné myšlence, když mu servírovala večeři až pod nos. Úsměv jí okamžitě zamrzl. Položila příbory a raději mlčky odešla do kuchyně. Nejraději by mu bodla vidličku do zad. A dost! Právě toho začíná mít plné zuby.

Zítřka si určitě zajde do cestovní agentury a vybere si pro sebe nějakou krásnou dovolenou, kde bude jen relaxovat a nikdo jí tam nebude diktovat, jak se má tvářit.

„V jaké cenové výši byste si vaši dovolenou představovala?“ zeptala se pracovnice cestovní kanceláře a mile se na Nikolu usmívala. Ta nejprve netušila, ale poté, co jí byly nabídnuty varianty možných výhod, rozhodla se pro lákavou nabídku all inclusive.

Stejně si na to bude muset vzít půjčku, o které se manžel nikdy nesmí dovědět, protože on sedí doma na penězích a pravidelně jí vyčleňuje sumy na nákup a běda, když se nevejde do rozpočtu. To pak následuje hodinové kázání o její nehospodárnosti.

A přitom kdyby si občas neschovala nějakou tu korunu bokem, chodila by oblékaná jako poslední bezdomovec. U nich na vsi by se to možná ztratilo, ale do práce musí chodit oblečená reprezentativně. Další položka na dlouhém seznamu záporů její osoby, se kterými se Radek stále nemůže smířit. Neustále se kvůli tomu hádají.

„Doporučila bych vám Sardinii. Letecky, all inclusive a slevu 30% za včasnou rezervaci, pokud zaplatíte do týdne zálohu 5.000,- Kč na osobu. Jaký si přejete pokoj a kolik osob mám počítat?“

Nikola chvilku přemýšlela. Už už chtěla říci automaticky 3 jako pokaždé. Jenže to bylo naposledy, kdy bylo jejich synovi 15 let a už tehdy měl výhrady k tomu,

že dovolená s rodiči bude zaručeně „děsnej voprúz“. Příští rok mu bude 23 a od té doby, co mu koupili vlastní garsonku, se ukáže jen tehdy, kdy mu docházejí peníze a je do výplaty daleko.

„Pojedu sama.“ Vyhrkla náhle a dokonce se podivila tomu, jak ta věta vyřčena nahlas podivně zní.

Za okamžik už vycházela ze dveří cestovní kanceláře s úsměvem od ucha k uchu a s potvrzenou objednávkou zájezdu letecky na dva týdny na Sardinii do hotelu ve městě Cagliari na samém jihu ostrova. Už se nemohla dočkat. Sice jí ještě několik měsíců do vysněné dovolené zbývalo, ale už tak to byla na čas její vstupenka mezi svobodné lidi.

Vrátila se do kanceláře a ihned doklad o zaplacení a objednávku schovala do šanonu, aby na to její manžel nemohl přijít. Kdykoli ji teď naštvě, bude vědět, že myšlenka na dovolenou ji vždy uchlácholí.

Do konce pracovní doby už nedělala nic jiného, než surfovala po internetu a prohlížela si pláže v okolí města Cagliari a zároveň hledala památky, kam by si mohla zajít na procházku a za kulturou.

Cítila se neskutečně šťastná, jako by jí znovu narostla utržená motýlí křídla.

Té noci nebyla schopna zavřít oči a spát. Stále se převalovala na posteli a v myšlenkách se toulala středomořskými uličkami hlavního města, posedávala v kavárničkách a povalovala se na pláži.

Když konečně usnula, měla nádherně živý sen a po probuzení chvilku netušila, zda je to skutečnost nebo ne. Ovšem hartusení jejího manžela ji přivedlo rychle zpět do reality.

„Už aby byl červen.“ Povzdechla si v duchu.

Dny se neskutečně vlekly. Jakmile se člověk na něco těší, tak to vůbec neutíká. Ale na druhou stranu, to byla berlička, která ji držela při životě ve chvílích, kdy už zoufale hledala cestu kudy kam.

Radkovy útoky se stále stupňovaly. Jako by cítil, že vůči nim už pomalu otupěla. Čím méně na ně reagovala, tím nepříjemnější byly. Sex už byl jenom bez něžností a bez přede hry, které jsou pro ženu tak důležité. Navíc Radek začal chodit do hospody a vracel se domu opilý čím dál častěji.

V ten moment, kdy přišel v takovémto stavu domů, si obyčejně nebral servítky a ihned se na ni vrhnul jako zvíře. Zprvu se bránila, ale sklidila z toho jen šrámy. Později si zvykla jen mlčky trpět a slzet tiše do polštáře. Neměla šanci se mu ubránit. Navíc na ni řval sprostá slova a snažil se ji co nejvíce ponížit.

Pokud náhodou zjistil, že pláče, končil akt slovy:

„Neřvi náno, můžeš si za to sama.“

Situace byla zoufalá. Když ji nesledoval na každém kroku, tak seděl v hospodě a opíjel se. Párkrát se stalo, že přišel na návštěvu její syn Petr a tehdy manžel zaplul rovnou do ložnice a vyšel z ní až ráno. Nikola ho omlouvala, že je unavený z práce, aby Petr nic nepoznal. Vždy ho pak přemlouvala, ať chodí domů častěji, že se jí po něm stýská. Ale ten vůbec netušil, že by se doma dělo něco špatného.

A tak dál domů chodil jen na skok a Nikola se modlila, aby nějak přežila dobu do dovolené. Dokonce se i rozhodovala, zda neutéct do ciziny natrvalo.

Jenže dobře věděla, jaký je její manžel blázen, a věřila, že je schopen si pro ni dojít až na kraj světa a přitáhnout ji domů za vlasy jako v pravěku. A tak se dál chlácholila cizokrajnými obrázky a vidinou několika svobodných dní, i kdyby ji to mělo stát život.

KAPITOLA 2

Konečně se dočkala! Doplatila zbytek dovolené a příští týden ve středu odlétá. Den D se blíží. Je z toho rozrušená tak, že se jí třesou ruce. Snad to na ní manžel nepozná, až se vrátí domů.

Koupila si nový cestovní kufr a jedno menší příruční zavazadlo a schovala si je v kanceláři. Tohle by doma určitě sotva byla schopna vysvětlit.

„Prosím, příjemný let vám přeji.“ Úřednice jí vrátila pas a Nikola pomalu procházela branou směrem k přistavenému letadlu.

Hurá, je odbavená a odlétá. V práci dala kolegyni pokyny, aby zítra zavolala manželovi domů, ať ji zbytečně nehledá, že musela nutně odjet na služební cestu mimo republiku. Sice bude prskat jako lama, ale v tuto chvíli jí to bylo úplně jedno. Jen si vychutnávala ten slastný pocit svobody.

Za několik hodin už se bude rozvalovat na pláži a užívat si sluníčka. Telefon nechala pro jistotu vypnutý v kanceláři a vzala si jen služební, o kterém manžel nevěděl. Aby nebyla úplně bez spojení a pro všechny případy. V letadle vyhledala svoje sedadlo a s potěšením zjistila, že je hned u okénka.

Připravila si sáček cucavých bonbonů a dva časopisy, aby se během letu nenudila. Kabelu uklidila nad hlavu do prostoru pro zavazadla a čekala, až se letadlo rozjede. Za chvíli se objevila letuška a dala všem cestujícím patřičné instrukce. Nikola si zapnula bezpečnostní pás, rozbalila bonbon a během pár minut už letadlo rolovalo po ranveji.

Kochala se krásou přírody pod sebou. Jakmile se dostali na letovou hladinu, otevřela časopis a začala v něm listovat a hledat něco zajímavého ke čtení. Let probíhal v pohodě a bez turbulencí a ona na chvíli usnula. Když se probudila, letuška právě nabízela cestujícím pití a kávu. Poručila si vodu a chvíli konverzovala se starším pánem, který seděl na vedlejším sedadle.

Cesta jí příjemně ubíhala a brzy už nalétávali nad hlavním městem Sardinie a zároveň přístavním městem Cagliari. Z výšky to byl úchvatný pohled na všechny ty lodě a jachty tam dole zalité slunečními paprsky a třpytící se vodní hladinu.

Letadlo hladce přistálo a cestující se rozutekli do přistavených autobusů, které je odvezly do hotelových komplexů. Do toho jejich se projíždělo kovovou tepanou branou zasazenou po obou stranách do kamenného sloupoví. Cesta k hlavní budově byla po pravé straně lemována řadou pestrobarevných oleandrů. Nalevo se rozléhal prostorný komplex několika bungalovů. Mezi tím vším se proplétala změť cestiček dlážděných kameny. Na zeleném trávníku dekorovaly budovy kvetoucí keře a mezi tím malé okrasné palmy seděly po stranách cestiček jako trpaslíci. Od hlavní budovy s recepcí pokračovala cesta na nedalekou pláž, kterou bylo možno vidět už od hlavní brány.

Nikola se ubytovala, zjistila vše nezbytné k pobytu a hned se vydala na pláž. Vyšla si nedaleko po okolí, aby si vše důkladně prohlédla a udělala několik fotek. Prohlídla si všechna úchvatná zákoutí členité pláže, která se táhla daleko od jejich hotelu a když dostala žízeň, usedla v malé kavárničce při výstupu z pláže. Jakmile se občerstvila, vydala se zpátky, ale tentokrát po chodníku, který se táhl jako promenáda podél silnice, jež lemovala pláž.

Aniž by se musela ptát na cestu, došla zpátky procházkou až do hotelu. Přišla zrovna ve chvíli, kdy se začala podávat večeře. Číšník ji uvedl k jejímu stolu a popřál jí dobrou chuť. Celkem obstojně zvládala několik základních frází v italštině, ale bála se, jak se domluví, pokud bude muset řešit něco složitějšího.

Ze školy si ještě pamatovala pár základních pravidel gramatiky, ale tušila, že mluví jako Vietnámec na tržišti. Pro jistotu s sebou všude nosila slovníček jako poslední záchranu. Na vysoké sice dělala zkoušku z italštiny, ale také to nebylo nic moc. Ale teď jí to bylo jedno. Hlavně, že je na dovolené. Při nejhorším se vždycky domluví anglicky.

Každý den objevovala něco nového. Někdy si vzala taxi a zajela si do centra města a prohlídla si památky, které jí doporučili na recepci hotelu. Jindy se jen tak toulala po přístavu a pozorovala lodě, kotvící u mola. Nejraději však ležela na pláži pod slunečníkem a četla některou z knih, které si před odjezdem

zakoupila a stáhla do čtečky, aby měla dostatek krmiva pro mozek – jak s oblibou říkávala.

Milovala knihy. Přečetla jich spousty a ráda si občas zašla do knihkupectví a listovala novinkami. Pokaždé si nějakou koupila a nesla ji domů jako svátost. Ihned se do ní začetla a nepřestala, dokud ji celou nepřelouskala. Ovšem během dálkového studia vysoké školy neměla na čtení knih ani trochu času, protože veškerý volný čas trávila učením.

Ted' byla nesmírně vyprahlá po všech těch novinkách, které jí mezi tím utekly a tak si raději koupila čtečku, aby je měla všechny pěkně pohromadě a mohla si je kdykoli pročitat, aniž by s sebou vlekla lodní kufr, do kterého by se jí všechny vešly.

Zrovna se povalovala na pláži a nechala slunce, aby laskalo její ladné křivky. Jen slunečník jí stínil kolem hlavy, aby si mohla pohodlně číst a neoslňovaly ji paprsky.

„Signorina“ uslyšela za sebou náhle mužský hlas. Otočila se a spatřila muže, jak tam stojí a podává jí šátek, který odnesl vánek, když se začetla do knihy.

Byl to pohledný, vysoký Ital. Vlasy se mu vlnily kolem uší a neposlušný pramínek mu stále padal do obličeje. Modré oči mu svítily na dálku, jakoby ani nepatřily k jeho jižanskému vzhledu. Rukávy bílé košile byly vykasané až k vypracovaným bicepsům. V levé ruce držel mokasíny a džíny měl vyhrnuté nad kotníky.

„Oh, grazie molto bene.“ Usmála se na něho a vzala si zpět svůj šátek a posadila se.

„Disturbo?“ (neruším) zeptal se.

„Non fa niente.“ (to nevadí). Usmívala se na něho.

Přisedl si vedle ní do písku a zjevně chtěl konverzovat. Nikola vyplašeně honila v hlavě zbytky frází.

„La straniera?“ (cizinka) vyptával se dál.

„Sì, ceca.“

Jeho modré oči se rozzářily a začal se smát. Nikola nechápala, co je na Češích k smíchu, ale vzápětí jí to vysvětlil.

„Jsem Riccardo – napůl Ital, napůl Čech. Rád vás poznávám.“ Nepatrně se uklonil.

„No vy jste dobrý. Já tady žhavím mozek a vy si klidně mluvíte česky. To jste mě dostal. Mimochodem jsem Nikola.“ Podala mu ruku a on jí jemně potřásl.

„Nedáte si cappuccino nebo něco k pití? Zvu vás.“

„Sem moc Čechů nejezdí, spíš Němci a Rusové, ale Češi jen málo.“ Pokračoval v kavárně na pláži, kam se spolu přesunuli.

„Je to tu báječné. Vy tady bydlíte?“

„Ne, pracuji nedaleko odsud. Mám tady firmu, která zajišťuje zásobování do kaváren na pláži, a občas sem chodím na kontrolu, abych měl přehled. Zimu trávím většinou v Praze nebo Plzni. Mám tam malý byt, a když jsem tam, pomáhám ve volných chvílích příbuzným v pizzerii, hrozně mě ta práce baví. Jinak obchoduji i v Čechách, obstarávám tam několik rodinných firem.“

„Co na to vaše rodina, to se pořád stěhujete sem a tam?“

„Nemám nikoho kromě rodičů v Itálii. S manželkou jsem se rozvedl před dvěma lety a děti jsme neměli. A vy jste tu sama nebo s rodinou?“

Nikola chvíli váhala s odpovědí, ale pak s potěšením dodala:

„Utekla jsem manželovi na chvíli pryč, abych si od něho odpočinula. V tuto chvíli asi pěkně zuří, ale mě je to fuk. Jsem pod stálým psychickým nátlakem. Mám pocit, že žárlí na to, že jsem si udělala vysokou školu a mám větší příjem než on. Neustále mi otlouká o hlavu, že on je jen obyčejný elektrikář. Jako by na tom snad záleželo.“

„Tak to vám nezávidím a zároveň vás obdivuju, že jste se vzepřela. Tady to chodí trochu jinak. Ale já žil většinu života v Praze, takže vím, jak to u vás chodí. Moje žena byla také Češka, ale nějak jsme si nerozuměli. Ta zase naopak pracovat moc nechtěla, ale zato peněz utrácela čím dál víc.“

Když už jsem jí odmítl platit její nákupní záchvaty, našla si jiného sponzora a odstěhovala se. To už jsem ale bydlel tady. Ani nevím, kde je jí konec. Nezajímá mě to.“

„A co děláte, když zrovna nepracujete a nespádáte na pláži cizinky?“ zeptala se provokativně.

Riccardo se rozesmál.

„Budete se možná divit, ale ač Ital, nemám na ženy moc času a za poslední dva roky jsem nepotkal žádnou, která by za to stála. Navíc miluju motorky a

kdykoli můžu, obléknu si výstroj a nastartuju svoji Yamahu a jezdím po ostrově.

Je tu spousta krásných zákoutí a stále je něco nového k objevování. Nejsem žádný Sardo, jak říkají místním, ale jsem ze severu Itálie a sem jezdím jen za prací. Tady na ostrově je moc krásně a nedá se to srovnat se střední Evropou.

V zátoce mám malou jachtu a svoje volno dělím mezi ježdění po kopcích a rybaření na jachtě. Kdybyste měla zájem, můžu vám ji ukázat nebo vás svezu po ostrově. Pokud se ovšem nebojíte motorek.“

Seděli tam a povídali si a Nikola úplně zapoměla, že je čas oběda a že se musí vrátit. Už dlouho jí s nikým nebylo tak dobře. Dověděla se o Sardinii spousta věcí a domluvili se na další den, že ji Riccardo provede po památkách. Sama toho nezjistí tolik, jak s kvalitním průvodcem, který rozumí místní řeči.

Zbytek dovolené trávili spolu po různých výletech, jak na motorce po souši, tak lodí na moři. Nikola byla v sedmém nebi. Riccardo vždy ráno pracoval a odpoledne si ji vyzvedával v hotelu a vymýšlel pro ni nejrůznější výlety.

Milovala toulky krajinou, kde voněla spousta oleandrů nejrůznějších druhů a barev. Rostly téměř všude jako plevel. Lemovaly silnice a zdobily zahrady domů. Jejich barevnost byla úchvatná. Nikola by si je nejraději vzala domů a zasadila na zahradě.

Brzy cítila, jak se v ní rodí city, kterých se bála, ale které už tak dlouho nezažila. Riccardo byl milý a pozorný a při poslední vyjížděce jachtou podlehla jeho šarmu a sama ho políbila. Promilovali potom celé odpoledne na jachtě a na pevninu se vraceli pozdě v noci. Zbývaly jí poslední dva dny pobytu.

Poslední den ji Riccardo vyzvednul hned ráno po snídani a odvezl ji na piknik za město. Na rozloučenou jí věnoval zlatý řetízek s přívěskem slunce. Nikola slzela dojetím.

„Uvidím tě ještě někdy?“ Ptala se ho, aniž by chtěla znát pravou odpověď.

„Pokud na mě počkáš do vánoc, tak určitě. Práce mi tady končí posledního listopadu a pak se vracím do Prahy. Nebudu ti slibovat, že za tebou přijedu dřív. Nevím, zda bych to mohl dodržet, už tak jsem ve skluzu s prací. Navíc

bych ti nerad přiděloval problémy, až budeš doma. Ale zároveň doufám, že mi budeš každý den posílat email. Abych se tu nezbláznil steskem po tobě.“

KAPITOLA 3.

Po přistání Nikola zavolala kamarádce ze vsi, aby pro ni přijela na letiště. Doufala, že se alespoň dozví, co je u nich nového a bude se moci na manžela připravit. Věděla, že bude nadávat a že s ní nebude mluvit a určitě se nevyhne výslechu. Ale při vzpomínce na Riccarda se usmála a věděla, že to stálo za to.

Jakmile odemykala dveře od bytu, manžel vzal prudce za kliku a otevřel je. Vtáhnul Nikolu dovnitř a začal ji surově mlátit. Fackoval ji přes hlavu, bil ji pěstí do ramen a do zad. Když při poslední ráně na zem upadla, ještě do ní několikrát kopnul. Sprostě na ní celou dobu řval a nadával jí. Když se dostatečně vyřádil, plivnul na ni a odešel do hospody.

Nikola ležela na zemi. Třásla se a plakala. Takovéto uvítání opravdu nečekala.

Odplazila se do koupelny a pokusila se vstát. Opřela se o umyvadlo a dívala se do zrcadla na to dílo zkázy, které se jejímu manželovi podařilo. Z natrženého obočí jí stékal pramének krve, dále z nosu a z prokousnutého rtu rovněž. Pod pravým okem se jí pomalu vybarvoval monokl a na čele vyrostla boule, kterou se pokusila zamáčknot hřebenem. Při každém pokusu o ošetření ran sykla a ucukla. Omyla si obličej studenou vodou, vysvlékla si šaty a vlezla do sprchy. Potom se osušila a zabalila do hebkého froté župánku.

Zasedla k počítači a otevřela si novou tajnou emailovou schránku, aby si mohla psát s Riccardem. Původně mu chtěla všechno napsat, ale pak si to raději rozmyslela. Co kdyby ho náhodou napadlo přijet a manželovi to vysvětlit? To by také nemusela přežít. Raději rozepsaný email smazala a napsala mu jiný, plný lásky a touhy.

Naštěstí jí zbývaly ještě tři dny dovolené a tak se mohla alespoň částečně zahojit a zbytek zamaskovat make-upem. Bude muset všude vykládat, jak o dovolené spadla s kola a způsobila si takováto zranění. Radek s ní od té doby nepromluvil. Vystěhoval jí věci z ložnice a tímto naznačil, že teď každý z nich bydlí v jedné místnosti. Ovšem jídlo, které navařila a nakoupila, vždy snědl a mlčky zmizel v ložnici. Tak se to táhlo celého půl roku.

Alespoň přestaly výslechy a stihomam z manželovy strany. Najednou se úplně změnil. Ne že by snad k lepšímu, jen s ní přestal úplně komunikovat. Když už hrozilo, že by snad musel promluvit, nechal přilepený vzkaz na ledničce. Večery trávil bůhví kde. Ovšem pokaždé, když se vrátil, bylo z něho cítit pach z cigaret. Takže z toho Nikola odhadovala, že tráví veškeré večery v hospodě s kamarády.

Jakmile se začaly blížit vánoce, začala mít Nikola čím dál tím lepší náladu. Těšila se, že Riccardo přijede a že zimu stráví společně v Čechách. Už se ho nemohla dočkat. Pravidelné erotické emaily plné touhy ani dlouhé večerní telefonáty nemohly nahradit tělesný kontakt dvou roztoužených milenců. První týden v prosinci přišel Nikole konečně tak dlouho očekávaný email se zprávou, že Riccardo přijíždí o víkendu do Prahy. Ještě přiložil adresu svého pražského bytu a těšil se na setkání.

Nikola se ihned objednala u holičky, na pedikúru, manikúru a další kosmetické zkrášlování ženského těla, jen aby se Riccardovi líbila. Nakoupila si nové krajkové spodní prádlo a k tomu sexy korzet a rajcovní punčochy. Těšila se jako malá holka. Lepší dárek k vánocům si ani nemohla přát.

Navíc slovo vánoce v ní letos vzbuzovalo odpor a strach z toho, že manžel zaručeně ztropí před synem nějakou scénu a určitě mu dojde, že to u nich doma není vůbec růžové. Ale co se dá dělat. Je už přeci dospělý a má svůj vlastní život, tak proč by Nikola nemohla začít znovu žít? Bude muset podat žádost o rozvod, neboť bez toho se manžela jen tak nezbaví. Jejich vztah stejně nikam nevede, tak proč se dál trápit ve svazku, který není k ničemu. Po vánocích mu to oznámí a hotovo.

Nikola se nedokázala ovládat a zářila štěstím. Od té doby co Riccardo přijel do Prahy, utíkala za ním každou volnou chvíli. On ji často vyzvedával v práci a unášel do některého motýlku za Prahou nebo do svého bytu.

Její manžel tuto změnu nepřivítal zrovna s nadšením. Chvíli to vypadalo, že si ničeho nevšiml. Ale po měsíci ji opět k smrti vyděsil. Přišla domů z práce jako obvykle. Radek seděl v kuchyni a před sebou měl obálku. Nikola ho pozdravila a beze slova začala ukládat nákup do ledničky.

Radek ji chytil za ruku a smýkl s ní tak, že upadla na zem. Dal jí dvě facky, hodil po ní obálku a sykl:

„Zabiju tě, čubko!“ a odešel do hospody.

Nikola nechápavě vstávala z podlahy. Otevřela obálku a vyndala z ní několik fotek sebe, jak se drží s Riccardem za ruku a líbá ho. Konečně jí svítlo. Nedá se nic dělat, musí požádat o rozvod. Takhle už nemůže dál žít.

Druhého dne když odcházela do práce, napsala na papír tlustou fixou: žádám o rozvod! A položila vzkaz na stůl v kuchyni tak, aby ho určitě našel. Nenechá se pořádně otloukat, jak se mu to zlíbí.

Odpoledne seděla v kavárně s Riccardem a líčila mu tíživou domácí situaci. Ukázala mu sepsanou žádost o rozvod. Konečně mohou být spolu. Začali si plánovat, jaké by to mohlo být, kdyby už byla Nikola rozvedená.

Jakmile se vrátila domů, manžel už na ni opět čekal v kuchyni. Předhodil jí ranní vzkaz, který našel na stole a začal křičet:

„Co to má znamenat? Snad si nemyslíš, že si jen tak utečeš s nějakým umouněncem? Já jsem tvůj manžel a ty mě budeš poslouchat. Žádný rozvod nebude, na to zapomeň. O to už se postarám. A ty budeš ode dneška sedět doma na prdeli a běda ti, jestli se hneš z baráku. Seřežu tě jako psa.“

Prásknul dveřmi a odešel.

Nikola seděla na židli a plakala. Byla zoufalá. Netušila, co si počít. Tak hezky si všechno naplánovala a ten její tyran ji chce zavírat doma. To si přeci nemůže nechat líbit. Musí utéct. A to hned.

Sbalila si jen pár nejn nutnějších věcí do dvou kufrů, doklady, pojistky a podobné dokumenty, aby se už nikdy nemusela vracet. Zavolala kamarádce, aby ji odvezla do Prahy. Nebude riskovat, že se Radek vrátí a najde ji tady s plnými kufry věcí.

Riccardo byl překvapený, ale šťastný.

„Odjedeme do Itálie. Co nejdříve. Budeme bydlet u mě na farmě a nějaká práce se tam pro tebe určitě také najde. Tam je stále co dělat. Přes léto můžeš být se mnou na Sardinii. Přeci se ti tam tolik líbilo. Zatím budeš bydlet tady u mě a až si všechno zařídíš, tak odjedeme a už se sem nemusíš nikdy vracet.“

Nikole se honilo hlavou tisíce myšlenek. Dokáže se tady všeho tak najednou vzdát? Vždyť nejde jen o ni, má tu přeci syna. Jak mu to vysvětlí?

„A co můj syn?“ zeptala se opatrně.

„Říkala jsi, že je dospělý a že má svůj život?“ Podivil se její otázce.

„To je sice pravda, ale nějak si nedovedu představit, že už ho nebudu vídat tak často.“

„Může k nám přijet, kdykoli se mu zlíbí. Myslím, že to není žádný problém. A pokud by se tam rozhodl zůstat s tebou, najdu místo i pro něho. Přestaň se bát. Všechno bude fajn.“

„Miluju tě.“ Šeptla a políbila ho.

Bohužel věci nešly až tak jednoduše, jak si to představovala. Druhý den se v její práci objevil Radek. Když zjistil, že není doma, jakmile se vrátil a že chybí některé její věci, ihned se ji vydal hledat po kamarádkách. Jelikož ji nikde nenašel, vyrazil za ní do práce, aby jí domluvil.

Jenže domlouvání mu nikdy moc nešlo. A když už byl hluk v její kanceláři pro ostatní kolegy nesnesitelný, zavolali na Radka ochranku a ta ho vyvedla ven.

Zašla proto za svojí vedoucí a vysvětlila jí stav věcí. Domluvila se s ní na dvouměsíční výpovědní lhůtě. Vedoucí z toho byla moc smutná, protože nechtěla Nikolu ztratit, ale nakonec souhlasila.

Radek chodil za Nikolou do práce každý den a každý den na ni v kanceláři řval. Naštěstí vedoucí zasáhla a nařídila ochrance, aby ho tam už nikdy nepouštěli. Jenže on nebyl ochoten se vzdát bez boje. Čekal na ni před prací, až skončí a dělal jí scény před budovou firmy. Když už se situace vyhrotila tak, že na něho musela ochranka zavolat policii, rozhodla se vedoucí přeložit Nikolu do pobočky v Brně, kde snad bude mít od manžela klid do té doby, než jí uplyne výpovědní lhůta.

„Přeci jsem tě našel, mrcho!“ Radek seděl v autě před domem, kde teď Nikola bydlela s Riccardem. Čekal, až nastoupí do služebního auta a vyjede. Sledoval ji celou cestu až do Brněnské pobočky.

„Tak tady se teď schováváš, ale na mě si nepřijdeš.“ Ubytoval se v penzionu a každé ráno kontroloval její příjezd do práce. Pokaždé parkovala na téměř stejném místě na služebním parkovišti.

Jednoho dne se Radek rozhodl, že už toho viděl dost a že je třeba konečně jednat. Počkal, až bude vedle jejího auta místo a zaparkoval tam. Vytáhl štípací kleště, nenápadně vklouzl pod auto a přeštípnul hadičku vedoucí brzdovou kapalinu. Nasedl do svého vozu a s pocitem uspokojení odjel.

„No jasně, miláčku, že je zbytečné, abychom jeli oběma auty tam i zpět, když sem musíš v pondělí znovu. Můžeš ho přes víkend nechat v našich služebních garážích, domluvím to s vrátným. Přijed' tak kolem páté, to už budu hotová a můžeme jet domů. Ano také se na tebe těším. Pusinku.“ Nikola zavěsila a těšila se, že se s Riccardem uvidí dříve, než doma. To dojíždění ji ubíjelo a tak někdy přespávala v nedalekém hotelu, kde měla firma stálou rezervaci několika pokojů pro svoje zaměstnance.

Konečně je tu víkend a může se těšit alespoň na pár dní lenošení. Už se viděla doma, jak spolu s Riccardem popíjejí víno u televize a přikusují lahodné sýry, které vždy pečlivě vybírala, což ji naučil Riccardo.

Páteční provoz v Brně byl kupodivu nezvykle plynulý. Nikola se těšila, že by mohli být v Praze mnohem dřív. Nasedli s Riccardem do auta a ona zasunula do přehrávače svoje oblíbené CD s italskými písničkami osmdesátých a devadesátých let a cestou si spolu plánovali program na víkend.

Když se blížili ke křižovatce, Nikola brzdila ze všech sil, ale brzdová kapalina už téměř všechna vytekla. Než se stačila vzpamatovat, následoval náraz z pravé strany. Modrá dodávka, která měla přednost, netušila, že auto, které se blížilo ke křižovatce, nemůže zastavit a v plné rychlosti se mu zabořila do dveří spolujezdce. Náraz byl tak prudký, že téměř celé sedadlo, kde seděl Riccardo, bylo naraženo na Nikolu. Slyšela jen lámání plechů a podivný skřípot.

Náhle bylo všude ticho. Cítila jen strašnou bolest v celém těle. Jako by do ní někdo v pravidelných intervalech bodal nožem.

„Riccardo!“ vykřikla a čekala odezvu, ale žádná se nedostavila.

„Riccardo! Riccardo! Pomoc!“ Křičela ze všech sil, co jí ještě zbývalo.

Kolem auta byl náhle shluk lidí a někdo se snažil dostat dovnitř. Při nehodě prorazila hlavou boční okénko a teď slyšela z povzdálí hlasy, jak k ní promlouvají, ale pořád jim nerozuměla. Stále více se jí vzdalovaly.

To už ovšem byli na místě hasiči a záchranka a snažili se ji vyprostit.

„Haló paní, neusínejte, mluvte s námi, jak se cítíte, co vás bolí?“ sypal na ni záchranář otázky jednu za druhou, jen aby ji udržel při vědomí.

„Nemůžu dýchat.“ Vydechla z posledních sil.

Nasadil jí kyslíkovou masku a ochranný límec na krční páteř. Hasiči ji opatrně vytáhli ven a položili na přistavená nosítka. Záchranáři jí rychle ošetřili krvácení a zafixovali ji do vaku.

„Má rozsáhlá zranění, zavolejte vrtulník.“ Slyšela, jak doktor, který se nad ní skláněl, udává rozkazy.

Všude hluk a shon. Policejní sirény kvílely a za chvíli s mohutným burácením motorů přistál na silnici vrtulník. Hrozně se jí chtělo spát, ale pořád na ni někdo mluvil.

Pak nosítka uchopilo několik paží a už byla ve vrtulníku. Záchranářka jí nasazovala sluchátka. Když viděla Nikolín tázavý pohled, dodala:

„Je to nutné, je tu hrozný hluk. Ale ničeho se nebojte, hned tam budeme.“

Během chvíle už vrtulník přistával a Nikola viděla nad sebou míhající se světla, jak s ní záchranáři ujížděli dlouhou nemocniční chodbou.

„Musí na CT a na rentgen,“ ozvalo se odkudsi.

Další dávka vražedné bolesti, když ji přendávali z nosítek na rentgenový stůl.

„Ne, ne, to strašně bolí!!“

Křičela ze všech sil a z očí jí tryskaly slzy neskutečné bolesti.

Pak jen osvětlený sál a zvuk párané látky, jak jí doktoři stříhali kalhoty a svetr, aby ji mohli ihned odvézt na sál k operaci. Pak už přišel kýžený spánek.

Když se probírala, z krku jí trčela dýchací trubice. Chtěla někoho zavolat, ale nešlo to. Za chvíli si jí všimla sestra a ihned přiběhla.

„Zavolám vám pana doktora, vydržte vteřinku, ano?“

Nikola přikývla a znovu se na okamžik pohroužila do spánku.

„Paní Pešková, jak se cítíte?“ Stál nad ní mladý doktor a usmíval se.

„Vyndám vám teď z krku tu dýchací trubici.“ Pokračoval, „ničeho se nebojte, jen prudce zakašlete – teď!“ A vytáhl celou trubici z jejích úst. Nikole se ulevilo, ačkoli ji v krku páčila odřená sliznice.

„Nechce se vám zvracet?“

Zavrtěla hlavou.

„Dobrá, tak se ještě prospěte.“

Když se znovu probudila, bylo jí zle. U hlavy pípala monitor v pravidelných intervalech, jak měřil tep. Na levé ruce měla měřič tlaku, který se každou hodinu nafoukl a pomalým vypouštěním měřil krevní tlak.

„Sestřičko“ zavolala na sestru, která ji měla na starost, ale místo hlasitého zvolání se z hrdla dral jen skřípavý šepot.

„Je vám zle?“ Otočila se na ni sestra.

Nikola jen přikývla a sestra hned přinesla misku, aby se mohla vyzvracet.

Opakovalo se to ještě dvakrát a pak znovu vyčerpáním usnula. Za chvíli ji probudila neskutečná žízeň. Znovu zavolala sestřičku, ale ta jí jen otřela ústa mokrou gázou a vložila jí do úst nepatrnou kostku ledu s vysvětlením, že ještě pít nesmí, aby se jí nepřitížilo.

Konečně mohla zhodnotit svůj stav. Ovšem výsledek byl katastrofální. Kromě levé ruky, měla celé tělo obvázané. Nejhorší však bylo, že netušila, jak dopadl Riccardo. Zavolala tedy sestřičku, aby zjistila, co a jak.

„Bohužel netuším, co je s vaším přítelem. Na to se zkuste zeptat pana doktora, až přijde. Třeba bude vědět víc. Ale pokud ho odvezli do jiné nemocnice, tak to těžko zjistí.“

Nikola bohužel netušila, že Riccardo byl na místě mrtvý. Zrovna tak jako řidič dodávky. Přímý náraz dodávky mu zlomil vaz a rozdrtil celou levou stranu lebky.

Na místě ho odvezla pohřební služba a odtahovka odvezla obě dvě vozidla na policejní dvůr k dalšímu šetření.

To ovšem její manžel Radek vůbec netušil. Naivně se domníval, že kapalina vyteče ještě na parkovišti a že auto nebrzdí, zjistí Nikola ještě při výjezdu z parkoviště. Chtěl ji jen postrašit, aby se k němu vrátila. Vůbec netušil, jaké dílo zkázy teď měl na svědomí.

Když dorazil domů, spokojeně si zašel do hospody a jako každý večer zasedl na svoji oblíbenou židli u hracího automatu.

Nikola se vzbudila a kolem byla tma, jen malý kuželový proud světla osvětloval hodiny, které visely na stěně přímo naproti její postele. Slyšela ten pravidelný tikot a cvaknutí velké ručičky pokaždé, když uběhla jedna minuta.

„Cvak ..... cvak ..... cvak“ byl to nepříjemný zvuk, který jí po dalších několik hodin nedovolil znovu usnout. Když už začala konečně usínat, zvuk nafukujícího se měřiče a tlak na její ruce ji okamžitě zase probraly.

„Jak mám spát v těchto otřesných podmínkách? Kdybych se jen mohla alespoň otočit na bok!“ Ovšem to měla zakázané, kvůli zraněním pánve, jak jí včera řekl pan doktor:

„Nevypadá to dobře, paní Pešková. Máte frakturu pravé ruky, tříštivou frakturu stehenní kosti pravé nohy, několik zlomených žeber na pravé straně, dále frakturu levé kosti holení, dále pánev je nalomená na třech místech. Musíte tedy ležet na zádech minimálně příští dva měsíce. Páteř je naštěstí v pořádku a hlava také, ačkoli jste se do ní udeřila pořádně, utrpěla jste jen slabý otřes mozku, ale jinak je vše v pořádku. Naštěstí vnitřní zranění jsme vyloučili, ale pro jistotu vám ještě zítra uděláme ultrazvuk, abychom nic nezanedbali. Takže hlavu vzhůru, ať jste brzy fit.“

Sice jí to sdělil tak, jako by to byla běžná rutina, ale naštěstí to bylo to poslední, co jí dělalo starosti. Přes opětovné dotazy se stále nedověděla, jak je na tom Riccardo.

Ovšem její ošetřující lékař to věděl moc dobře, ale nechtěl ji zbytečně rozrušovat, dokud na tom nebude mnohem lépe, proto tedy nařídil personálu, že se o tom nesmí nikdo ani slovem zmínit, dokud nebude z nejhoršího venku. Stále ještě mohou nastat komplikace. Nedej bože, aby se přidala nějaká infekce.

Tak všechny sestry, které ji ošetřovaly, mlčely a tvrdily, že bohužel jim o dané situaci není nic známo. A tak si Nikola zoufala, čím dál víc.

Dny ubíhaly příšerně pomalu. Vlekly se jeden za druhým jak žízniví ztracenci v poušti. Nejhorší byly noci. Tikání hodin a pravidelné měření tlaku Nikolu téměř doháněly k šílenství. Kdykoli usnula, byla v momentě vzhůru. Vždy si myslela, jak dlouho spala, ale zjistila, že to bylo sotva kdy delší dobu než pět minut.

Modlila se, aby už bylo ráno a začaly se měnit sestřičky, které přicházely na ranní směnu. Alespoň nějaká změna. Ruce už měla rozpíchané od injekcí a kapaček, že už nebylo skoro kam bodnout další.

Ovšem nejhorší utrpení bylo, když potřebovala na záchod. Ze začátku měla zavedenu cévku, ale jakmile jí cévku odstranili, trpěla jako kuň. Okamžitě se přidal zánět močového měchýře a sestřička k ní běhala s mísou téměř každých pět minut. Ke všemu se ještě přidaly bolesti břicha, neboť po všech těch lécích trpěla zácpou.

Nakonec došlo k tomu, čeho se vždy nejvíce obávala. Dostala od sestřičky klystýr. Styděla se jako malá holka.

Ráno při vizitě jí pan doktor sdělil:

„Tak zítra nám odjíždíte. Sanitka vás převezde do Prahy do vojenské nemocnice. My už s vámi nic dělat nebudeme a tam si poležíte na doléčení. Tak se držte, a kdybychom se zítra neviděli, tak vám přeju brzké uzdravení.“ Usmál se na ni a poplácal ji po zdravé ruce pro povzbuzení, „všechno bude zase dobré, jenom to chce čas.“

„Já vím, pane doktore. A děkuju za všechno.“

„Neděkujte, to je naše povinnost a vaší povinností je pořádně se zahojit.“

S těmito slovy se s ní rozloučil a pokračoval k další pacientce.

Druhý den odpoledne ji sanitáci naložili na nafukovací lůžko a odvezli ji dlouhou chodbou do sanitky. Sice nakládání nebylo ještě úplně bezbolestné, protože každý sebemenší pohyb nebo manipulace s lůžkem pro ni znamenal neskutečné utrpení.

Doktor ji upozornil na to, že takovéto komplikované zranění bude vyžadovat dlouhou dobu hojení a bude ještě nějakou dobu bolet. Ale copak si na to může člověk zvyknout? Sykla bolestí při každém nárazu nebo cuknutí.

Naštěstí cesta sanitkou už byla celkem příjemná změna. Doktor jí vyprávěl o svojí práci a o tom, jak to chodí na silnici. Jak jsou lidé v poslední době k sobě bezohlední. Někteří, ti slušní, ihned zajedou ke straně, když uslyší houkat sanitku nebo ji uvidí ve zpětném zrcátku.

Ovšem pak existují tací, kteří se snaží závodit nebo se vecpat ihned za sanitku, aby měli volný průjezd. A nejhorší jsou zmatkaři, kteří netuší, jak se v dané situaci chovat. Zastaví na místě, pustí volant a čekají, co se bude dít a přitom jde kolikrát o vteřiny. Lidé si vůbec neuvědomují, že kdykoli se stejná situace může týkat přímo jich samotných.

Tak jí cesta rychle utekla, že si ani neuvědomila, že už jsou na místě.

V Praze si ji přebral zřízenec a sotva se rozloučila, už ji převážel na nové působiště.

Na ortopedickém oddělení byla na pokoji se dvěma dalšími pacientkami. Jedna byla starší paní v důchodovém věku a byla těsně před operací. Neustále sténala, jak ji zlomenina bolela.

Na vedlejším lůžku leželo mladé děvče, které si při pádu s kola zlomilo nohu a ruku. Nikola měla radost, že bude mít alespoň nějakou společnost a dny jí budou lépe utíkat než na JIP v Brně. A hned si začaly spolu povídat. Děvče se jmenovalo Eliška a bylo mu teprve 19 let. Svoje zranění bralo s nadhledem a neustále vtipkovalo.

Nikola úplně zapoměla na svoji bolest. Jen kdyby tak ještě věděla, co je s její láskou. Snažila se vyzpovídat sestřičky, ale ty neměly o její nehodě žádné tušení, natož aby věděly, jak dopadl její přítel.

„Dobrý den, jste pan Pešek?“ Radek se zděsil, když otevřel dveře a za nimi stáli dva policisté v uniformě. Dostal strach, že na něho došlo a že někdo prásknul jeho šmelinu ve firmě, kde kradl materiál a účtoval ho zákazníkům na svých melouchách, kterými si přivydělával, aby měl na pivo a automaty.

Stejně mu to nestačilo a musel by se rozkrájet, aby pokryl všechny dluhy svých věřitelů. Začínal se před nimi schovávat a čas od času si ho některý z kamarádů, od kterých si vypůjčil a nevracel, pěkně podal.

Ted' stál mezi dveřmi a zíral na policisty, jako by spadl z višně.

„Ano to jsem já, stalo se něco?“ vykoktal ze sebe konečně.

„Vaše manželka měla autonehodu. Byla převezena vrtulníkem do nemocnice. Její zranění jsou vážná. Potřebujeme, abyste se dostavil k nám na oddělení. Je možné, že se ji někdo pokusil zabít.“

V Radkovi by se krve nedořezal. Zbledl jako stěna a bylo mu na omdlení.

„A už víte, kdo by to mohl být?“ Snažil se tvářit ustaraně, ale byla v něm malá dušička. Co když ho tam někdo viděl? Určitě ho zabásnou, pane bože, co bude dělat?

„Zatím nemáme žádné stopy, ale nebojte se, pracujeme na tom.“

Znatelně se mu ulevilo.

„A kdy a kam mám přijít?“

Policista mu nadiktoval adresu okresního oddělení a domluvil si s ním termín. Musí ho vyslechnout a poslat zprávu kolegům do Brna, aby mohlo pokračovat šetření. Vypadá to, že si to stejně převezme kriminálka.

Radek poděkoval a rozloučil se. Mozek mu pracoval na plné obrátky. Musí vyhodit kleště – byla první spásná myšlenka, která ho napadla. Naštěstí nebyl tak hloupý a vzal si na to gumové rukavice, určitě by tam našli jeho otisky. On přeci nechtěl nikomu ublížit, chtěl Nikolu jenom postrašit, aby se k němu vrátila. Aby ji napadlo, že není s Italem v bezpečí. Chtěl, aby si myslela, že je nějaký mafián a dostala strach a vrátila se domů.

Přeci svoje výhrůžky nikdy nemyslel vážně. Vždyť ji miluje a nedokáže bez ní žít, potřebuje ji! Zítra musí zjistit, ve které nemocnici leží a vše jí musí vysvětlit. Určitě se k němu zase vrátí.

Seděl na policejní stanici a pořád se ošíval. I když ho nikdo z ničeho neobviňoval, dobře si byl vědom, jak velký má průšvih. Když mu policista popsal průběh celé události, běhal mu mráz po zádech.

„Jsem vrah.“ Běhalo mu v mysli sem a tam. „Zabil jsem člověka.“

Na většinu otázek odpovídal: „Nevím, nemám tušení.“

Raději nic neříkal, aby na sebe ještě něco neprozradil. Jestli to má prasknout, tak ať si tu oprátku neuplete sám.

„Vyhrožoval někdo vaší paní nebo měla s někým nějaký konflikt?“

„O ničem nevím. Nikdy si nestěžovala a k lidem se vždy chovala slušně. Určitě by mi o tom řekla.“

„Dobrá, tak to by pro dnešek stačilo. Je vám doufám jasné, že jste od této chvíle vázán mlčenlivostí, dokud bude probíhat šetření, tak se nevzdalujte z republiky. Je možné, že vás budeme ještě potřebovat.“

„Tak nashledanou.“

Druhý den se rozhodl, že zajede za Nikolou do nemocnice. Od policisty zjistil, že byla převezena do Prahy do vojenské nemocnice. Musí zavolat synovi a pojedou se spolu za ní podívat. Když tam s ním bude Petr, určitě s ním bude komunikovat.

„Máte tady návštěvu, paní Pešková. Rodina.“ Halekala z chodby sestřička a postrkovala jejího manžela se synem do pokoje.

Nikola se vyděsila. Neměla možnost ještě synovi zavolat a vše mu vysvětlit. Ani nevěděla, kde má všechny svoje věci, včetně dokladů. Tolik by se jí hodil telefon. Pokusila se o úsměv, ale v očích měla slzy, když k ní Petr přiskočil a šeptl:

„Mami, co jsi to prováděla?“ chytil ji za ruku a hladil ji.

„To bude dobrý, neboj. Alespoň si chvílku odpočinu od práce.“ Odpověděla.

„Půjdu najít doktora.“ Prohlásil Radek a odešel.

Jakmile mu doktor popsal její stav a předal mu zbytek věcí, který měla Nikola u sebe při nehodě, odešel ven před pavilon a musel si zakouřit. Nedokázal unést tu tíhu svědomí.

Nejprve jí chtěl říct, že je Ital mrtvý, ale raději o tom pomlčel. Proč zrovna on má být tím poslem špatných zpráv. Hlavně když ji získá zpátky a bude ji moci ošetřovat a ona už mu nebude nikam utíkat.

Po půl hodině se vrátil do jejího pokoje. Stál tam a poslouchal, jak se baví se synem. Pomalu ukládal ovoce na misku na stolek vedle postele a zbytek věcí, které jí z domova přinesli, dal do stolku.

Nikola se na něho vůbec nepodívala. Že by tušila, že za to může? Když odcházeli, křikla na něho na poslední chvíli:

„Radku, nevíš jak je na tom Riccardo?“

Vyděšeně se otočil a v očích měl vztek, že má tu drzost se ještě ptát na svého milence. Ovšem rychle si uvědomil stav věcí a jen řekl:

„Ne, netuším. Ahoj.“ A odešel.